

КЪСМЕТЪТЪ ТИ ДА РАБОТИ.

На своя голѣмъ празникъ Света Богородица станала рано и слѣзла на земята да обиколи всички сирачета. Още преди зори стигнала до първото село. Тя се престорила на просякиня съ торба презъ рамо. Като влѣзла въ селото, всичко още спѣло. Само тукъ-тамъ мъждѣли свѣтлинки отъ кандилца въ прозорцитѣ. Иззадъ плетищата кучета лениво излайвали и пакъ млѣквали.

Когато стигнала до срѣдъ село, пѣтлитѣ пропѣли на разсъзване. Наблизу скръцнала врата. Света Богородица се обърнала и видѣла едно хубаво, но слабо и бледно девойче. То било вече измело голѣмия дворъ и сега подмитало предъ вратнята.

— Да ти е на помощъ Света Богородица, чедо, — рекла тя. — Защо си станала толкова рано?

— И на тебе да е на помощъ, добра бабо, — отговорило момичето. — Какво да правя, като си нѣмамъ майчица да ме жали. На моитѣ ржце чака всичката кжшна работа. Сега, щомъ ударятъ камбанитѣ, ще станатъ машеха ми и дветѣ й дѣщери, ще се премѣнятъ и ще идатъ на черква. Като се върнатъ за обѣдъ, всичко трѣбва да е готово. А азъ сама кое по-рано да направя? Но, дето ще ти разправамъ, чакай да ти отчупя отъ прѣсната пита. Току-шо я извадихъ отъ пешьта.

Момичето отърчало и донесло на бабичката кжсъ топла пита. Бабичката взела питата и попитала:

— Какъ се казвашъ, чедо?

— Цвѣта, — отговорило момичето.

— Да цѣфнешъ като цвѣте — благословила бабичката.

— Отъ сега нататъкъ, не ти, а късметътъ ти да работи!

На другата сутринъ, като се събудила, Цвѣта видѣла, че сленцето било вече изгрѣло.

— Ами сега, — затюхкала се тя, — какво ще правя?